

Beste Pieter (een brief aan de vrouw waar ik stiekem verliefd op geworden was)

Het is al weer een tijd geleden dat ik iets aan het papier en de wereld heb toevertrouwd. Laten we het er op houden dat ik de inspiratie miste en de vorm niet kon vinden. In plaats van al die zogenaamde brieven, wilde ik het meer in de vorm van een column gieten. Dat bleek lastiger dan gedacht, dus heb ik deze week een beetje gekozen voor een 50/50 vorm. Inspiratie was er de afgelopen week genoeg, dat zal niemand verbazen. Maar dat komt ook doordat jouw situatie en de mijne wat opmerkelijke raakvlakken hadden. Eerlijk is eerlijk; je moet er wat fantasie voor hebben, maar het zal ook niemand verbazen dat ik daar vaak geen gebrek aan heb. Soms ook hele bizarre, dat moet ik eerlijk toegeven, maar dat komt misschien een andere keer weer ter sprake. Om te beginnen hebben onze situaties in overeenstemming, dat het voor ons nagenoeg bijna op hetzelfde moment hun oorsprong hebben. Na de verkiezingsuitslag werd al gauw duidelijk dat jouw NSC een 'politieke relatie' aan zou moeten gaan met een aantal andere partijen, voor mij werd een week of twee daarna steeds duidelijker dat ik stiekem toch wel een beetje verliefd aan het worden was. Dat eerste zal voor iedereen duidelijk zijn, het laatste vergt wat meer uitleg denk ik...

Afgelopen zomer heb ik iemand leren kennen, met wie ik een bijzonder goede klik had. Een dusdanig bijzondere klik, dat we (na de laatste keer dat we elkaar zagen) behoorlijk veel hierover aan het overdenken was. Wel met de wetenschap dat ze toen nog een vriend had, wat dus overduidelijk gewoon een 'no go' was. Bovendien zaten we allebei nou niet in de positie om een leven met iemand anders op te bouwen, waarom laat ik even in het midden. Maar medio november kreeg het idee dat ik het waard was om een leven met iemand op te bouwen, al zou dat misschien niet heel makkelijk zijn. Toen vervolgens haar relatie op de klippen liep, laat het zich wel raden wat dat met mijn hoofd (dat toch al overuren maakte) deed. Zoals al eerder gezegd, wat dat dus allemaal in dezelfde periode waarin bleek dat jij met Geert, Caroline en Dilan om tafel moest.

Maar net als jij, wist ik ook dat ik heel erg op mezelf moest letten en niet te hard van stapel moest lopen. Laten we het er op houden dat we geleerd hebben van de lessen uit het verleden toch? Dus niet in één keer al je kruit verschieten, dat kon alleen maar averechts werken. Of zoals mijn kinderen zouden zeggen: 'Play it cool!' Bovendien was er toch een zeker vertrouwen dat het wel goed zou komen. Tot afgelopen week, toen gebeurde mij wat jij deed bij je 'aanstaande politieke partners'. Waar ik vanuit het niets ineens 'geblokt' werd, was jij ineens degene die blokkeerde. Sterker nog; het was voor veel mensen niet eens duidelijk waarom je dat deed. Je kunt het waarschijnlijk al raden, ook ik had geen idee waarom ik ineens 'persona non grata' was geworden. Natuurlijk is dat heel kort door de bocht en speelt er vast wel wat meer, maar dat zullen we misschien wel nooit weten. En eigenlijk lijkt ons verhaal dan wel op elkaar, maar misschien hebben zowel zij als jij meer raakvlakken met elkaar dan dat ons verhaal dat heeft. En dat zeg ik niet zomaar, want misschien valt er toch nog veel te redden?

Want naast boosheid en verdriet in de eerste paar dagen, hebben zowel ik als veel mensen die op je gestemd hebben dezelfde twijfels gehad. Twijfels die neerkomen op de vraag of we wel de juiste keuzes hebben gemaakt. En wie weet heb ook jij jezelf die vraag de afgelopen dagen hardop gesteld. En juist daar komen onze verhalen weer bij elkaar, want we weten allebei heus wel dat we het waard zijn om een 'goede coalitie te kunnen smeden'. Met een beetje vertrouwen komen we echt wel op het goede pad. Ook de boosheid en verdriet ebben vanzelf weer weg. En heel misschien lukt het ons zelfs om alles uit te praten en gebeuren er nog hele mooie dingen. Maar uiteraard zou ik dit niet schrijven als ik hier niets mee had willen zeggen. Want veel mensen kijken naar je op, vanwege je motivatie, vastberadenheid, doorzettingsvermogen en openheid. Dus laat je alsjeblieft

nooit (maar dan ook nooit!) meer verleiden voor dit soort mistige acties. Zo zit jij (en volgens mij zij ook) niet in elkaar. Strijden met open vizier noemen ze dat geloof ik. We zijn tenslotte volwassen mensen toch?

Natuurlijk zullen veel mensen nog een mening hierover hebben, maar gelukkig zijn wel zelf wijs genoeg om te weten dat er niemand precies weet hoe het zit en wat er waar is over wat er wordt gezegd. Net zoals niemand nou weet of het allemaal waar is wat ik schrijf ;). En mocht het nou toch niet lukken en komen we toch weer op de bankjes terecht, dan komt onze kans heus wel weer een volgende keer. Dus kop op, lach (desnoods in de spiegel naar jezelf) en vergeet niet om lief te hebben. Ik (en misschien zelfs wel meer mensen) reken op je!